

des imod deres eget Hjemland. Det er det, jeg vil slaa fast som den første Følge af, at vi betragter denne Sag ikke som en Skat, men som en Prisregulering, at det, der først og fremmest skal rammes i dette Forhold, det er Prisforfalskningen, som Verdensmarkedsfragterne medfører.

Den anden Hovedsætning i denne Prisregulering er denne, at den Afgift, som der kan blive Tale om, skal bæres af Rederierne selv. En af de fremragende Redere her i Byen, med hvem jeg havde den Fornøjelse at tale, da dette Lovforslag forberedtes, og der var Tale om, at Afgiften kunde blive en Bruttofragtafgift, sagde troskyldigt og elskværdigt: „Ja, det, vi ikke kan finde os i, er, at vi bliver begrænset i Dispositionen over vor Ejendomsret; Indkomst- og Formueskatten har vi ordnet os med, den er det lykkedes os at tage Hensyn til i vore Fragtdispositioner“. Og yderst forbausset saa den troskyldige ud, da jeg eksploderede i Harme derover. Han var øjensynlig overhovedet ikke i Stand til at fatte, at jeg virkelig kunde staa og mene — det var nede i Amaliegade under aaben Himmel, Samtalen fandt Sted —, at Rederierne selv skulde bære Afgiften. Men det er Meningen. Den anden Hovedsætning i denne Sag er altsaa denne: denne Afgift maa ikke, saa vidt det staaar til Rigsdagen, ordnes saaledes, at den kan overvæltet. Det er Hovedfortrinet ved Bruttoafgiften, at det i alle Tilfælde vil blive meget svært at faa den væltet over paa andre. Medens jeg, ligesom den højterede Indenrigsminister gjorde, erklærer mig villig til Forhandling om en anden Form, er det altsaa en Hovedsætning, at denne Form ikke maa være en saadan, at den muliggør eller letter Overvæltning paa andre. Thi Afgiften skal bæres af Rederierne som dem, der ved den nuværende Verdensfragts Anvendelse paa det danske Marked er med til Prisforfalskningen.

En Indrømmelse af, at saadan er Forholdet, og at det er Mangelen paa Overvæltningsevne ved denne Afgift, der gør den saa usmagelig for Rederierne, ligger der i den Udtalelse, som nu i de senere Dage ses mindre, men som i Begyndelsen var et af de fremherskende Træk i Agitationen mod denne Afgift: Langt fra at hjælpe den danske Skibsfart, som dog er et af de store Hovederhverv her i Landet i dets Konkurrence med Udlandet, besværliggør Regeringen Konkurrencen med Udlandet. Deri ligger jo en Indrømmelse af, at Rederierne ikke ønsker at bære denne

Afgift selv; thi ifald de sagtmodigt bære Afgiften selv, ikke tænkte paa at overvælte den, vilde den jo ikke faa den ringeste Indflydelse paa Fragtsatserne; saa indkasserer de deres Fragtsatser, internationalt bestemte, men bærer selv det Afdrag i Fortjenesten paa Fragtsatserne, der svarer til Prisforfalskningen her i Landet. Jeg forlanger ikke en mere aabenhjertig Indrømmelse af, at Rederiernes Klage over denne Afgift beror paa, at de ikke selv vil bære den, og at Bruttofragtafgiften udsætter dem for selv at bære den, end denne Fremhævelse af Konkurrencen med Udlandet.

Et andet for mig ganske ufatteligt Argument, der føres frem mod denne Afgift, er dette: Hvorfor i Alverden træder da den danske Statsmagt ikke frem til vor Understøttelse for de Aaringers Vedkommende, hvori vi har daarligt Udbytte? Denne Afgift har intet med Rederiernes Aarsudbytte at gøre, følgelig kan det mere eller mindre betydelige Aarsudbytte i det ene eller det andet Aar heller intet faa med denne Afgift at gøre. Denne Afgift er en Afgift paa Prisforfalskning, et Middel til Prisregulering, og har intet med Udbytteerne at gøre. Spørgsmaalet er: Hvor hører Fragtforhøjelsen, den, der nu eksisterer paa Verdensmarkedet, op at være Resultatet af de ekstraordinære Forhold plus rundelig Fortjeneste — den Fortjeneste, vi alle under Rederierne, og som ingen har til Hensigt at beklippe, den Fortjeneste, som Rederierne sammen med alle os andre maa bære Indkomst- og Formueskat af —, og hvor begynder Fragtforhøjelsen i Forhold til det danske Land at betyde en Prisforfalskning? En saadan bør ikke finde Sted, og har den fundet Sted, maa det, der er indvundet af de paagældende, tilbagebetales.

Dermed er jeg ogsaa kommet til det sidste af Hovedargumenterne, det, som ogsaa nu er i Færd med at begynde at falde bort, efter at Folketingets udtalte Villie alligevel har givet sig Udtryk trods megen Unighed indbyrdes herinde, og det er det, der bestaar i, at Grundlovens Ejendomsretsparagraf holdes frem som Skjold imod denne Regulering. Jeg tror nu ikke, hvor længe end Rederiernes Advokater, fra hvad Ret de end kommer, var blevet ved at fremholde denne Ejendomsretsparagraf, at det vilde være lykkedes at vække den Medlidenhed, som kunde medføre, at man tog Hensyn til Synspunktet. Nej, det er dog at stille Forholdene for stærkt paa Hovedet hvis man skal holde denne Pa-